

Erika Dagnino

(Italia)

Starea de echilibru. Echilibrul irupe ca o lungă teorie despre vibrații. Fiecare dintre ele alungește sau oprește, modelând un anumit segment de echilibru. Soare-purpuriu, purpuriu-ancestral, floare galbenă – care așteaptă o nouă culoare.

Pietrișul – sau este pământ – nu se poate zări
fără un act lucid și fără frigul provocat de spasme.
Brațul stă sub semnul fragilității.
Piciorul stă sub semnul slăbiciunii.
Articulațiile sunt un mușuroi incendiat, din care dau năvală furnici înnebunite;
ba nu, despre sângele meu este vorba, despre mâinile mele în acest joc al jupuirii.
Până când, fugind, ajung la zero metri deasupra nivelului sărat al mării.

Taducere din limba engleză de Diana Geacăr

Frigul se izbește de apa sărată, iar gura, de fărâme de respirație.
Mușcătura vântului transmite boala lunii;
noptii, respirația supusă a unei mări nedete, împietrite,
gurii, respirația însetată a unei mări netede, împietrite.

Mint,
îmi doresc lucruri care aduc chinuri,
nu lămuriri.

Deci prezența fizică a corpului aparține atmosferei.

Floarea este o palmă sicriu.
Floarea e tăioasă și are petale albe.
Peștele este o lună sicriu.
Peștele e catifelat și are răni sângerânde.

Taducere din limba engleză de Diana Geacăr